

KITARTÁS

A „KITARTÁS“ KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ ORSZÁGOS EGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

→ MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN. ←

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Baross-tér 17.
II. emelet 19.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TURTSÁNYI VILMOS.

A »Kitartás« egyesület alapszabályait
a nmélt. m. kir. belügyminiszterium
49.452/902. szám alatt hagyta jóvá.

Tagjainkhoz.

A legutóbbi időben gyakran előfordult, hogy egyesületünk tagjai kölcsönökért folyamodtak az egyesülethez. Félreértések elkerülése végett most már ismételten figyelmeztetjük tagjainkat, hogy egyesületünk kölcsönök kiadásával nem foglalkozik, hanem egy különálló intézmény, a »Kitartás Takaré- és Hitel-szövetkezet«, mely mint pénzügyintézmény, az egyesülettel csak annyira van kapcsolatban, hogy az egyesület tagjait méltányos esetekben, megfelelő biztosíték mellett, kölcsönökkel látja el. Az egyesület vezetősége azért fáradozott ezen pénzügyintézménynek létesítésén annak idején, mert egyesületünk tagjainak anyagi körülményei nagyrészt olyanok, hogy a rendelkezésükre álló jövedelemből nem igen áll módjukban megtakarításokat eszközölni; máskülönben pedig a mai viszonyok között a legnagyobb szükség esetén sem juthatnak kölcsönökhöz, hacsak oly anyagi biztosítékot nem nyújtanak, mely nem áll arányban azon haszonnal, melyet az esetleg nyert kölcsönből remélnek. Vezetőségünknek a szövetkezet létesítésénél nem az volt a célja, hogy a kölcsönöket derűre-borúra most már a tagoknak kiadassa és így még nehezebbé tegye az egyesek helyzetét a visszafizetés kötelezettsége által, hanem az, hogy módot nyújtson tagjainak oly produktív befektetésekre, melyek hivatva lennének nemcsak új jövedelemforrásra, hanem arra is, hogy ezen jövedelemből egyszerűs mind könnyű szerrel kölcsönüket is törleszthessék. Magától értetődik, hogy a kölcsönvevőnek ép úgy mint bármely más intézetnél, köteletségévé válik a felvett összegnek megfelelő biztosítása, mely nélkül semmiféle vállalat nem adhat ki pénzt. Az egyéni megbízhatóság mindenestre egyik, de nem egyedüli tényezője a hitelnnyújtásnak és nagyon indo-

kolatlan a tagoknak azon szemrehányása, hogy a szövetkezet vezetősége ezt az egyedüli biztosítékot más hiányában nem veszi tekintetbe.

Eltekintve attól, hogy a vezetőség legtöbb esetben a kölcsönkérőket személyesen nem ismeri, tehát az ő megbízhatóságukról nem is szerezhet magának kellő információt, előállhatnak oly esetek, midőn az egyes akaratán kívüli események idézik elő a fizetési kép telenséget. Ha már most a szövetkezet kezesek híján más biztosítékkal nem rendelkeznek, akkor oly anyagi veszteségek érhetnek, melyekért a vezetőség a törvény előtt nem vállalhatná a felelősséget.

Elégé világosan vannak tehát a fentiekben azon okok kifejtve, melyek a kölcsönök kiadását a szövetkezet részéről a legnagyobb óvatossághoz kötik és csakis a tagokon mulik, ha egyik-másik elutasításban részesül.

Mindezeket előre bocsajtva, felkérjük tehát mindazon egyesületi tagjainkat, akik kölcsön végett fordulnak szövetkezetünkhöz, hogy már előre oly kezesekről gondoskodjanak, akik anyagi biztosítékot nyújthatnak oly eshetőségeknél, midőn a kölcsönvevő hibáján kívül valamely okból fizetési képtelenné válik.

A sok esetben felajánlott biztosítási kötvény nem nyújt elég fedezetet azért, mert a biztosítás fentartása a tagdíjaknak pontos fizetésétől van függővé téve. Aki a kötvény utáni díjakat nem fizeti, annak a kötvénye értéktelenné válik, tehát nem is nyújthat fedezetet egy kiadott kölcsönre.

Arról tagjaink meg lehetnek győződve, hogy a szövetkezetet semmiféle személyi okok nem vezetik a hitelnnyújtásnál, hanem tisztán azon cél, hogy a kiadott pénzek olyanok kezében legyenek, akik elég biztosítékot nyújtanak azoknak visszatérítésére.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Az egyesület tagjait megillető kedvezmények:

Az alapszabályokban meghatározott feltételek mellett az egyesületi tagok a következő kedvezményekben részesülnek:

1. Minden tag halálesetre a Dordrecht életbiztosító társaságnál van biztosítva azon összegre, mely őt az alapszabályok értelmében megillette. Ha a tag bármely okból baleset ellen már nem biztosítható, a baleset folytán beállott halál esetére is megkapja a kötvényben biztosított összeget.

2. Minden tag 60 éves koráig a „Providentia“ általános biztosító társaságnál baleset ellen van biztosítva, még pedig:

a/ baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona erejéig,

b/ baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában meghatározott százalék szerinti összeg erejéig.

Minden baleset, annak megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, az egyesületnek okvetlenül bejelentendő.

3. A tag törvényes nejének elhalálozása esetén az alapszabályszerű segélyben részesül.

4. A tag 15 évi tagsága idejének letelte után, ha 50-ik életévét betöltötte, életbiztosítási kötvényére 1000 koronáig terjedhető kölcsönt kap a »Kitartás Takarékos- és Hitelszövetkezet«-től.

5. Minden tag a belépéstől kezdve úgy peres mint perenkívüli ügyekben az egyesület ügyészsége által díjtalanul képviseltetik.

6. Az egyesület havi közlönye minden tagnak már a belépéstől kezdve díjtalanul megküldetik.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek:

Lapunk 11-ik számában kimutatott segélyösszeg 105.275 kor. — fill.

Ujabb segélyek:

2264. Gurnik Miklós, R.-Szt.-Mihály, neje halála után 300 kor.

Balesetsegélyek:

Lapunk 11-ik számában kimutatott segélyösszeg 30.811 kor. 26 fill.

Ujabb segélyek:

4274. Schneider Miksa, Zágráb, halálos elgázolásért 2000 kor.

4608. Pataki Ödön, Budapest, balkéz csonkításért 500 »

A vasuti munkások országos szövetsége.

Vörös László kereskedelmi miniszter a vasuti munkások országos szövetségének megalakítását megengedte.

Ennek a szövetségnek megalakulása az összes vasutas munkásokra nézve nagy horderővel bír, mert vele végre-valahára tisztázódik az a ferde helyzet, melyben a munkások eddig a vasutal szemben voltak. Idővel azután lehetővé fog válni mindazon társadalmi reformoknak megvalósítása is, melyekre a munkásoknak saját valamint családjaik jövőjének biztosítása szempontjából szükségük van.

Épen ezen okokból figyelmeztetjük a vasuti munkásokat, hogy ne forgácsolják szét erejüket; ne egyéni szempontból bírálják ezen alakuló intézményt, hanem tömörüljenek a kibontott zászló alá, hogy szövetségük mielőbb megalakuljon. Mert ha most ezt a kedvező alkalmat elszalasztják, nagy kérdéssé válik, hogy későbbben lesz-e alkalmuk még egyszer arra, amit most kicsinyes érdekek meghiusítani igyekeznek.

Bérletjegyek és féláru igazolványok.

A bérletjegyek, illetve féláru igazolványok a magyar kir. államvasutak igazgatósága A—I. b ügyosztályánál (Andrássy-ut 73.) az Idegenforgalmi és Utazási Vállalat kezelése alatt álló központi menetjegy irodában (Budapest, IV Vigadó-tér 1. sz.), valamint a bécsi városi menetjegy irodában (Kärtnering), Grand-Hotel, adatnak ki.

Ezek kiszolgáltatását csak 8 nappal a megrendelés és a bérletjegy, illetve igazolvány árának (a kiállítási illeték és óvadékkal együtt) beérkezése után lehet igényelni. A bérletjegyek, illetve féláru igazolványok megrendelése alkalmával azon személyek, kik részére a bérletjegy, illetve igazolvány váltatik, újabb időből származó 10 és fél cm. hosszú és 6 és fél cm. széles kéregpapírra ragasztott, látogatójegy alaku két oly azonos arczképet tartoznak benyújtani, mely hasonló igazoló czélra még nem volt használva. (Pléh lemezen levő fényképek nem fogadtatnak el.)

Mindenik bérletjegy-, illetve igazolványtulajdonos arczképének egyike a bérletjegybe, illetve igazolványba erősítettik, másika pedig visszatartatik.

A bérletjegy-, illetve igazolványtulajdonosok mindkét fényképüket az előoldal alsó részén (a fényképen), valamint a bérletjegyet, illetve igazolványt a megjelölt helyen tintával teljes névalírásukkal ellátni tartoznak. Két személyre szóló bérletjegyet mindkét birtokos arczképével és névalírásával el kell látni.

Egyidejűleg a kereskedő és gyári czégek figyelmét felhívjuk arra, hogy azon esetben, ha esetleg utazóik részére váltott bérletjegyek, illetve féláru igazolványok tulajdonjogát maguknak kívánják fenntartani, ezen körülményt már a jegyváltáskor be kell jelenteni.

A bérletjegy, illetve igazolvány csak az annak első oldalán megnevezett és a jegybe erősített arczképen ábrázolt egy, illetve két személy részére és csak azon időn (egy egész éven, féléven, illetve 15 napon) belül érvényes, a melyre a bérletjegy kiállított.

először, hanem befordultak a legelső koresmába. Az örült ezuttal is igen intelligensül viselkedett, nem vonakodott és úgy ivott, mint egy okos ember. Egy óra múlva részeg volt mind a három, mint a csap és mikor délután beállítottak az örültek házába, az igazgató teljességgel nem tudta: melyik a bolond és melyik a kísérő. Végre is azt tette, hogy ott fogta azt, amelyik a legbambábban viselkedett — ez a pék volt, — a másik kettőt kikisértette a vasúthoz és ott fölpackoltatta. A históriáról a chaleti polgármester csak úgy értesült, hogy Legrand, az örült, részvétlátogatást tett a pék feleségénél. Ezekkel a szavakkal állított be a megdöbben asszonyhoz:

— Fogadja őszinte részvéteimet, asszonyom. Én nem is tudtam, hogy az ön szegény férje... Szegény! Csak tegnap tudtam meg, mikor beszállítottuk az örültek házába a boldogtalant!

A haj mint üzlet. A valódi hajból lett a hamis haj és ami most paróka, azelőtt természetes disze volt valami megszorult fejnek, amelyik aztán üzletet csinált a fürteiből. Az ember csak akkor tudja meg, hogy mennyi hamis haját viselnek a világon, ha olvassa, hogy mennyi valóságos haját össevévásárolnak. Egy egész tömeg embernek ad kenyeret — a borbélyokat nem is számítva — a mások haja és a mások kopaszága. A hajszerző ágensek keresztül-kasul utazzák Németországot, Franciaországot, Itáliát, Oroszországot, Svájcot, sőt elmennek Kinába is aratni. Természetesen nagy rábeszélőképesség kell ehhez a mesterséghez, amivel az ágens ráveszi a szegény parasztleányt, hogy hitvány pénzért odaadja szép, hullámos haját. Különösen a Bretagnet árasztják el ezek az embercsufítók, mert a bretagnei leányoknak gyönyörű puha, finom, selymes a hajuk, amiért nagy pénzt adnak a londoni dámák. Sötétbarna és fekete haját Franciaország, Itália, Portugália és Kína liferálnak, aranyszőket Svédország és Németország, szalmasárgát Hollandia és Norvégia. Magyarország, hála Istennek, nincs az ekszportáló államok között. Nagyon ritka és nagyon drága az ősz haj — ma már fiatalon kopaszodnak meg az

emberek — ilyet csak Párisban árulnak, ahol egy unciáért — körülbelül 28 gramért — 700 frankot követelnek. A statisztika szerint átlag egy francia nő levágott haja öt és fél uncia, egy olasz nőé hat uncia, egy németé 10 uncia. Nagybritanniában esztendőnként nem kevesebb, mint 150.000 font haj kél el — hamis hajnak és egy élelmes ágens könnyen megkeres 20.000 koronát. Ezt a sok letarolt szép fűrtöt mind a külföldről viszik Angliába, mert az angol hölgyeknek ebben a tekintetben egyáltalában nincsen — fölöslegük. A szép göndör hajért ötvenszer annyit adnak, mint a simáért. Mindenesetre rosszul teszi, aki odaadja — akár sima, akár göndör és akármennyit kínálnak érte.

A goromba szellem. Sir Edvard Bulwer-Lytton, a nagy amerikai regényíró egy időben lelkes híve volt a spiritiszta-tannak. Hűségesen eljárt a spiritiszta társaságokba és nagy érdeklődéssel, figyelemmel és hívással hallgatta: mit kopog az asztal. Egyszer aztán elmaradt a szeanszokról, megszűnt spiritiszta lenni. Megkérdezték tőle, mi ennek az oka?

— Szakitottam a szellemekkel — felelte, mert szörnyen gorombák. Igazán nem érdemes velük szóba állani. Az utolsó szeanszon, amelyen jelen voltam, ott volt egy özvegy asszonyság is, kísirt szemmel és talpig gyászban. A megboldogult férje szellemével akart beszélni. A szellem hosszú unszolásra végre jelentkezett is. Az özvegy az izgalomtól remegő hangon kérdezte tőle:

— Boldog vagy drágám?

— Nagyon boldog vagyok, — felelte a szellem.

— Vagy olyan boldog, mint amilyen velem voltál?

— Sokkal boldogabb vagyok.

— Akkor hát a mennyországban vagy, ugye drágám! — rebegette az özvegy.

— Nem; — válaszolta a szellem. — A pokolban vagyok.

Azóta nem kívánok többé szóba állni a szellemekkel! fejezte be az elbeszélést Bulwer.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Másnak a vére.

A tágas parkból még nem szállott fel a reggeli köd; mintha vékony fehér fátyol borította volna a fákat s a közöttük levő gyepet. Gyenge szellő támadt, de csak oly enyhén lengedezett, mintha lehelletével gyermekarcokat akarna czirógatni. Ez a harmatos reggeli hangulat szinte elérzékenyített engem.

Lassan sétálgattam s féltem, hogy szétrombolom a régi emlékeket. Már is úgy képzeltem, mintha a park megváltozott volna, s nem lenne oly nagy, mint aminőnek emlékezetemben tartottam.

— Hát csakugyan ez az az ösvény, amelyet azelőtt mindig végtelen hosszúnak tartottam?!...

*

A szilfák között egyszerre feltűnt a kastély világos homlokzata, amelyre már rásütött a nap... Még három lépcső s a szalonban vagyok, mely most

is olyan különös, világos és nőies, mint aminő egykor volt.

S mint egykor régen, úgy most is szivszorongva várom, hogy ruháinak halk suhogását halljam, amint befordul a folyosó szögletén.

És mint amilyennek óhajtottam, épen olyan almáimnak az ideálja, amint belép az ajtón.

— Marthe!

Eltűnt a mult, a tizenkét hosszú esztendő; a távolban töltött idő mintha nem is lett volna; Marthe megint ott állt előttem, s épen olyan volt, mint azelőtt.

— Armand!

Hangja eloszlatta a multak gyenge felhőjét, s most már tudtam, hogy mindez, amit látok, nem pusztán képzelődés. Megfogtuk egymásnak a kezét, s amint egymásnak a szemébe néztünk: a gondolatunk megint összekapcsolódtak.

— Tizenkét esztendő! — szóltam megindultan.

— Ne mondd, — szólt mosolyogva — mert különben azt kell hinnem, hogy te szerinted nagyon megöregedtem.

— Igazad van; nem mulhatott el tizenkét év azóta, hogy utoljára láttuk egymást, mert mindig csak rád gondoltam.

Leült egy alacsony székre s míg egy rózsacskor hosszú szárait tépdeste, így szólt halkan:

— Nagyon szép tőled, hogy nem felejtettél el. Valahányszor levelet kaptam tőled, mindig azt gondoltam, hogy talán ez az utolsó levél! S aztán az a sok csalódás, szegény barátom! Az a folyton halogatott szabadságidő s az az utálatos Tonkin, amelynek te reád mindig szüksége volt!... Aztán néha arra is gondoltam, hogy talán nem is nagyon sietsz haza... Látod, régi jó barátok vagyunk, megmondhatod őszintén, hogy mi tartott téged Tonkinban?

A lelkiismeretem előtt egyszerre feltűnt miss Rosa Philippnek, a saigoni angol leánynak finom, csinos arcza, aztán a tokiói énekesnő, aki oly gyermekes és mégis oly romlott volt, s aztán a rezidensnek a felesége, ez a derék kis asszonyka, aki száműzetésében annyira vágyódott Páris utcái után, s aki engem abban az idegen országban jobban izgatótt, mint bárki Rám nézve mindnyájan holt lelkek voltak, akik ismét élni akartak, elásott lelkek, akik föl akartak támadni. De győzedelmeskedett rajtuk égi szerelmem, amely most újra föléledt; a többinek a képe egyszerre eltűnt előlem, mint a nedves pára a nap hatása alatt. S egész őszintén válaszoltam Marthenak:

— Esküszöm, hogy mindig csak rád gondoltam, hogy mindig csak téged szerettelek. Különben...

Nagyon meg voltam indulva, mikor arra gondoltam, amit most mondani akartam s halkan így folytattam tovább:

— Különben van mi közöttünk még más kötelék is, mint a szerelem... Louis, a mi kis Louisunk. Az utóbbi leveleidben már nem is emlegetted őt. Pedig már nagy fiúnak kell lennie!

— Tizenegy és fél éves.

— És én még csak nem is ismerem! — Emlekszel még arra a napra — arra a szomorú napra, amelyen elutaztam? Mikor a kocsin kihajtottunk a vasuti állomáshoz, megvallottad nekem... A keblemre öleltelek s mind a ketten remegtünk mélységes, szent fölindulásunkban.

— Igen, még emlékszem rá — válaszolt Marthe lassan.

— Hidd el nekem, hogy az a pillanat soromat eldöntötte. Ha harcoltam, ha legszebb éveimet gyilkos éghajlat alatt töltöttem, ha vagyonért küzdöttem s ha valamennyit sikerült is összegyűjtenem: mindez a gyermekért történt, akinek születését hat hónap múlva hírül is adtad nekem. Megmondhatom neked, mert nem tartom valami nagy dolognak, hogy nagyon előnyös dolgokat utasítottam el, csak hogy szabad maradhassak s egyszer a karjaimba szoríthassam azt, akit irántad való szerelmem keltett életre.

Nagyon sápadt volt s halkan, szeliden így válaszolt:

— Armand! kedves Armandom!

— Most szabad vagy, — folytattam tovább

— Leroux meghalt, Louis tehát a világ előtt is az én fiam lehet. Mondd, Marthe, akarod ezt?

Szerelmesen átkaroltam; éreztem, hogy remegve

simul hozzám, öléből a rózsák lecsusztak a lábaihoz. Lehajoltam hozzá s megcsókoltam az ajkát.

— De most már látnom kell a fiunkat! — szóltam.

Marthe kibontakozott karjaimból s aztán végtelen szomorúsággal, mintha félne valami titokzatos dologtól, kitekintett a parkba. A kert már ragyogott a délelőtti napfényben. Egyszerre csak vidám gyermekhang hallatszott: valaki ezt a régi nótát dalolta a fák között:

Semmi sem jobb, édesem,
Mint a titkos szerelem...

Remegtem az izgatottságtól.

— Ugy-e a fiu dalol?

Marthe intett a fejével.

— Hívd ide, kérlek!

— Louis, jőjj csak föl!

*

Egy szőke kis fiu futott be a szalonba: maga volt a naivság és az élet.

— Köszönj ennek az urnak, nekem nagyon jó barátom — szólt Lerouxné.

Amint felém fordult a gyermek, összerezzenem s alig tudtam uralkodni magamon.

Mennyire hasonlított ez a gyermek Lerouxhoz! Nem én hozzám, hanem a másikhöz!

Mintha csak a férjet láttam volna magam előtt! Egyszer elvette tőlem azt a nőt, akinek az enyémnek kellett volna lennie; ebben a pillanatban pedig elvette tizenkét évi szeretetemet, bizalmamat és reményességemet, — elragadta apaságom tizenkét esztendejét!

Louis előttem állott s nem tudta elképzelni, hogy miért vagyok oly nagy zavarban. Az anyjának a szemei megteltek könnyekkel s szégyenkezve elfordult tőlem.

*

Mint mikor az ember leveszi a köteléket a sebről, félig ellenkezve, félig részvétet érezve, épen úgy gondoltam most azokra a bonyodalmakra, melyek a házasságtöréssel együtt járnak, azokra az aljas, de szükséges dolgokra, melyekre ilyenkor az asszony önként vállalkozik, csak hogy titokban tartsa a bűnét. Elöttem volt az a csúf dráma, mely itt, ennek a csendes parknak a közepén álló kastélyban lejátszódott. S arra gondoltam, hogy mi történhetett itt távollétemben. Mily kínos dolgokat kellett Marthenak átélnie!

Napról-napra, hónapról-hónapra látnia kellett, hogy e gyermek arcának gyengéd formái mint állapodnak meg, s hogy a vér hatalma mint győzedelmeskedik rajta! Mily kinokat kellett szenvednie, mikor azt látta, hogy a fiu napról-napra jobban hasonlít a férjéhez, s hogy ez kétségbevonhatatlan bizonyítéka a férj apaságának.

S ez idő alatt én a leveleimben folyton csak a fiamat emlegettem, s a legszebb terveket szőttem a gyermek jövőjéről...

A gyermek még mindig ott állt előttem s gondolkozva és nyugtalankodva nézett rám; kék szemei olyan kedvesek voltak, mint a puha bársony, mikor kérdőleg tekintett reám... Csak a szeme volt épen olyan, mint az anyjé.

Lehajoltam a fiuhoz, megöleltem, s egy bűnbocsátó csókkal magaménak fogadtam — másnak a gyermekét.

Az ideális hivatal.

I.

Főnök: Nagyszerű legény maga, János! Mondja el, hogyan történt?

Hivatalszolga: Hahaha, nagyságos ur. Még most is röhögöm kell, ha rá gondolok. Hát amint pipázgatók a folyosón, látom, hogy egy pasasér ide szemtelenkedett a hivatalba. Mit akar, kérdém. Ezt és ezt, feleli. Jó, mondom, majd elviszem az urat magam ahoz a tekintetes urhoz, aki felvilágosítást ad. Nagyon köszönöm, feleli. Én meg elvezettem az ajtóig, ott hirtelen hátulról átnyaláboltam és belöktem a tekintetes urhoz. Így aztán fején maradt a kalap, mert nem ért rá levenni.

Főnök: Pompásan csinálta, János!

Hivatalszolga: Persze azután mindjárt ki is dobtam, mert föltett kalappal mert bemenni a hivatalos helyiségbe.

Főnök: Nagyon természetes Morgott az istenadta?

Hivatalszolga: De még hogyan! Azt mondta, panaszra fog menni.

Főnök: Mehet akár az Uristenhez. Itt van János egy britannika, meg egy krigli sörre való. (Szolga el.)

Hivatalnok: Főnök ur, ime a kimutatás azokról az idegenekről, akiket ezen a héten a hivatalból kitiltottunk.

Főnök: (Átfutja a kimutatást.) Összesen százötvenkettő. Örvendetes haladás. A mult héten csak kilenczvennégy volt a kitiltottak száma.

Hivatalnok: Megjegyzem Főnök ur, hogy a kitiltási végzések sok munkát okoznak. Már is alig győzzük.

Főnök: Nem baj. Majd előterjesztést teszek a miniszternek, hogy a személyzetet szaporítsa. Fődolog az, hogy a közönséget elszoktassuk a hivatalok folytonos zaklatásától.

II.

Idegen: (Belép a hivatalba levett kalappal.)

Hivatalnok (mérgesen): Hogy hívják?

Idegen: Szarka Pál.

Hivatalnok: És maga ezzel a névvel ide mer jönni? Sőt nem átalja azt a magyar állam hivatalos helyiségében ki is mondani?

Idegen: Engedelmet kérek . . .

Hivatalnok: Már késő. A hivatal elleni tiszteltlenség megtörtént. Ennek folytán maga az itt való további megjelenéstől eltiltatik. Itt a végzés, fogja, mehet . . .

Idegen: De kérem . . .

Hivatalnok (csenget): János!

Hivatalszolga: Parancs?

Hivatalnok: Teljesítse kötelességét ezzel az ural szemben.

Hivatalszolga: Igenis. (Kidobja az idegent.)

III.

Főnök (az egybegyűlt hivatalnokokhoz): Tudatom önökkel, hogy a miniszter ur ő exellenciája előterjesztésemre felemelte hivatali személyzetünk létszámát három tisztviselővel, tizenkét díjnokkal és két szolgálival, illetve hivatalunk keblében egy mellék-hivatalt szervezett, amelynek czime: Tiszteletlenségi segédhivatal. Ezen segédhivatalnak munkaköre kizárólag az, hogy a tudakozódni jövő feleket vizsgálatnak vegye alá, nem vétenek-e a hivatal iránti tisztelet ellen. Ugyanez a segédhivatal fogja ezentul a kitiltási végzéseket kiállítani.

Idegen: (Bejön levett kalappal, de felgyürt gallérral.)

Főnök: Holnap jöjjön, kedves barátom és először a Tiszteletlenségi Segédhivatalban jelentkezék.

IV.

Főnök: Emberfölötti munkát végeznek az urak, azt elismerem. Mennyi a kitiltások száma eddig?

Hivatalnok: Hatszázharminczezer egynéhány.

Főnök: Ez még Budapest lakosságának sem felel meg. (Sóhaj.) Mikor jutunk el a hivatal ideáljáiig, amelybe a közönségből egyetlenegy ember se teheti be a lábát?

Lakatos Fülöp Temes-Miklósi váltó
őr cserélni óhajt hasonló állásban levővel.
Erre vonatkozó ajánlatok közvetlenül hozzá
intézendők a fenti czim alatt.

Dr. Szász Géza

fogorvos, egyesületi tagunk,
az egyesület tagjainak a foghuzást
ingyen eszközli, a többi fogorvosi ke-
zeléseknél pedig **50%** árengedményt ad.

Lakik: Budapest, Andrásy-út 49.

MUHLE VILMOS

cs. és kir. udvari szállító Temesváron

Mag-, növény-, rózsá-, fák- stb. nagytenyésztet.

(Tenyésztterület: 62 hold = 73 hektár.)

Magvakkból és virághagymákból a legjobbat.

A legnemesebb gyümölcs-, dísz- és sorsfákat.

A legszebb fenyőféléket és cserjéket.

Képletekkel bőven ellátott leiró katalógusok ingyen.

Postaszállítványok magvakkal 5 kor. felül bérmentve.

Minden egyes szállítványhoz „Mühle tanácsadója a kertművelésben”,
a legjobb kertészeti kézikönyv ingyen mellékeltetik.

Megtámadhatatlan
kötvény.

50% nyereség-
részesedés.

„Dordrecht” ÉLETBIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG

Engedélyezve az 1873. évi november 10-én 21. sz. a. kelt királyi
dekretummal.

Részvénytőke 4,000.000 korona.

Magyarországi fiók :

Budapest, V., Marokkói-utca 3.

Igazgató :

Robitsek Henrik Ferencz.

A „Dordrecht“ az egyedüli társaság,
mely törvényesen kötelezte magát,
hogy
magyarországi üzletének díjtartalékait
magyar értékekben helyezi el.

REFERENCZIÁK :

Magyar általános hitelbank,
Pesti magy. kereskedelmi bank
Budapesten.

Kedvező feltételek.

Jutányos díjak.